

Jenže nejde, nejde. Vysvětlete mu to.

Lotrandovi malýmu. Pruhatýmu. Když se nás drží jak houno košile. V to pindělí jsme se rozhodli, že ven půjdeme fšící. Páník sice chtěl, abych radši byla doma, když jsem byla v neděli vypnutá, ale já potřebovala ven, dejchat čistej a svobodnej vzduch. Tak jsem ho "přemluvila" □ , že mě vezme s sebou.

Mouses na nás čekal na svý haldě prken mezi naší a sousedovic zahradou a mocinky krásně jsme se přivítali. Pak šel se mnou odemknout Domeček a jako vždy se nechat převálcovat ohaří lavinou. Já nevím, že se ještě nepoučil, pako jedno. Výbuchy, přemety atd. jako vždycky. Využila jsem příležitosti a hooohem se běžela převlíknout, aby mi nemohli vzít kramle. A nebyla jsem jediná, kdo se takhle chystal.

Stejně tak Mouses, kterej se zkrátka pevně rozhodl, že na procházky bude chodit s náma. Hmm. Fakt bezva nápad, když se vydáváte právě na druhou stranu silnice. Takže jsem oddirigovala Brtnika s ohařstvem, čapla Mouríse a s patričným komentářem ho procedila plotem k němu domů. Sednul si tam a dělal sádrovýho trpaslíka. A tvářil se. Nicméně - nehýbal se a seděl. Supr. Vypálila jsem rychle, pryč, aby mě krylo křoví a tam jsem přelítla za zbytkem výpravy. Jooo, já vim, že jsem měla slaboduchý představy, a neměla jsem u tak inteligentního tvora očekávat, že se nechá takhle blbě vožulit, ale doufala jsem prostě. Zase marně.

Páč jsme vlastně na druhý straně byli skorem současně. Juknul na mě u hřbitůvku zpoza šípku s výrazem: "Blbý, co? Zas ti to nevyšlo, co? Smůla holka, du s váma." a sebevědomě si cupital podél cesty křovím. Asi abych si pro něj nemohla sáhnout a chtít ho vrátit. Nedivila bych se, je chytřej, jak deset čertů. Ale taky starostlivej. Protože v momentě, kdy jsme se oba připojili k ostatním, tak stejně tak jako já jsem čekala na něj, pokud se někde o chvíli opozdil , tak stejně tak činil i on. Byl-li napřed, zastavil se a kontroloval si, ešivá jdu, nebo kde jsem. Asi nějaký specielně šlechtěný kočičí pastevecký plemeno □ □

Vystoupali jsme nad hřbitůvek a šli cestou podél kopce, na kterým kraluje kostelíček. Mouses byl unešen a zkoumal nové kraje. Šel s námi, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Zkrátka smečka jde a on jde s ní. Hezký to bylo, to ne že ne. Zvlášť pak na louce pod lesem, kterou jsme se spustili dolů k remízku s krásným ořechem. Chvíli jsme se tam

Tak takhle to fakt dál nejde!

všichni zastavili a hráli si. Ohařici s balonkama a Mouses s proutkem. Taková vám pohodička krásná!! Oba dva s Brtníkem jsme se shodli, že s Mousesem musí být člověk ještě mnohem víc ve střehu, zda někde nepotkáme volně loženýho psa. Ale jako dlouholetý pejskaři, už jsme zvyklý mít oči všude.

Musím říct, že jsem úplně unešená z toho, jak krásně se nás drží a jak i poslouchá na zavolání. V tomhle za ním Taliprtka teda silně pokulhává, což je ostuda. Šli jsme pomalu, jen tak jsme se courali a užívali si odpoledních paprsků. Stejně jako minule, ani teď nestál Mouses o nějaký úlevy a poponášení a řapal si po svých. Když jsme okruh dokončili a blížili se k silnici, drapla jsem ho a nemilosrdně ho odmítla pustit. Přes silnici prostě sám chodit nebude a basta!

Pustila jsem ho až u branky a zavelela jako ohařům - "Domů!" Nařítli se tam fšící tři a hrnuli se do Domečku. Jenže ouha-ouha. Vzhledem k terénu, kde jsme se pohybovali muselo dojít na tlapkoutírání. Aaaa tady se nám to krapítek zadržlo ☐ Páč tentokrát se neutíralo osm nožiček, ale celých dvanáct. A majiteli těch nejmenších se to pranic nelíbilo ☐ . Nicméně vydržel to a pak vlítnul dovnitř jak střela. Vyvalil se na polštářek a jal se přepucovávat to, co my jsme tak blbě utřeli ☐ ☐

Když jsem pak šla vyvézt popelnici před vrata, šel se mnou. A protože zrovinka přijela vnučka paní sousedky, rovnou jsem ho tam i odvedla, protože kapičky čekají. Něěěkdy je mi lítooo, že tam u nás nemůže být, ale jsem ráda, že ho berou domů, vyvaluje se tam na gauči a tak jako podobně. To je pro mě nejdůležitější.